

Arrest

nr. 167 954 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2001 dient de verzoeker, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 29 juli 2002 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 18 november 2002 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 25 november 2002 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 16 juni 2003 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 13 oktober 2003 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 26 februari 2004 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 22 september 2004 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 18 april 2005 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 14 juni 2005 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 26 oktober 2005 wordt een beslissing tot niet-inoverwegingneming genomen.

1.7. Op 10 november 2005 dient de verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 27 april 2006 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.8. Op 2 juni 2006 dient de verzoeker een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 11 maart 2009 wordt een beslissing tot niet-inoverwegingneming genomen.

1.9. Op 7 mei 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 5 juni 2015 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 16 oktober 2015 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 8 december 2015 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 05.06.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 08.10.2015 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN C., A. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de *"motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991"*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is, wat het tweede onderdeel betreft, onderbouwd als volgt:

"Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker behandeld dient te worden met verschillende soorten medicijnen.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Israël.

Men faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom verwerende partij de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en alle stukken die hij aanhaalt en voegt in zijn verzoekschrift!

Het lijkt alsof men er enkel op gericht is om redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren.

Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. '

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Arrest nr 123 355 van 29.04.2014 is eveneens zeer duidelijk:

"De bestreden beslissing van 6 januari 2014 houdende de ongegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet."

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.²

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law. "

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013 :

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat de arts-attaché evenzeer de situatie in het land van herkomst grondig weigert te onderzoeken, rekening houdende met de medische gegevens, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Zelfs indien de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zouden zijn, dient verwerende partij te onderzoeken of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Israël!

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het KB tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in het eerste en tweede onderdeel van zijn enig middel dat het medisch attest van Dr. A. (...), waarin wordt gesteld dat het algemeen goed gaat met verzoeker, niet volstaat om te stellen dat de aandoening van verzoeker geen gevaar meer zou inhouden voor zijn leven. Verzoeker zou immers nog regelmatig pijnklachten en hartkloppingen hebben. De ambtenaar-geneesheer zou tot een heel andere conclusie gekomen zijn indien hij het dossier van verzoeker grondig had onderzocht. Hij hoopte dat de ambtenaar-geneesheer hem minstens onderzocht zou hebben. Er zou wel degelijk voldoende informatie voorhanden zijn om de graad van ernst van de aandoening van verzoeker te bepalen en er zou bovendien onterecht geen onderzoek zijn gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Israël.

In het derde onderdeel van zijn enig middel stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven dat hij in België leidt met zijn verblijfsgerechtigde echtgenoot. Er zou sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Door middel van de thans bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard, hierbij steunend op het advies d.d. 29 september 2015 van de ambtenaar-geneesheer.

Artikel 9ter, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

In het advies d.d. 8 oktober 2015 heeft de ambtenaar-geneesheer, na een analyse van de voorgelegde medische getuigschriften, het volgende gesteld:

"(...)"

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Hij stelt evenwel dat hij nog regelmatig pijnklachten en hartkloppingen heeft, dat hij niet onderzocht werd door de ambtenaar-geneesheer en dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins op ernstige wijze het advies van de ambtenaar-geneesheer betwist daar waar hij stelt dat hij nog regelmatig pijnklachten en hartkloppingen hebben.

Inzake de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat er momenteel geen risico wordt aangetoond op een onmenselijke of vernederende behandeling, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog voorbij gaat aan het feit dat die vaststelling van de ambtenaar-geneesheer steunt op volgende overwegingen:

- er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht;
- de aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

Deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer vinden steun in het administratief dossier, met name uit de controleraadpleging van 24 juli 2015, waaruit blijkt dat verzoeker een totale thyroidectomie in februari 2015 onderging, waarna hij in goede algemene toestand het ziekenhuis kon verlaten. Verzoeker stelt schildklierkanker te hebben, doch gaat eraan voorbij dat hij daar inmiddels voor behandeld werd. De schildklier werd immers door middel van een schildklieroperatie in zijn geheel verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als dusdanig geen absolute vereiste in voor de ambtenaar-geneesheer om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te onderzoeken. De afwezigheid van behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst moet alsnog leiden tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen in casu momenteel niet het geval is, daar verzoeker thans reeds behandeld werd en zijn schildklier verwijderd werd.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereist van de ambtenaar-geneesheer enkel dat hij een medisch advies in de eigenlijke zin van het woord geeft. Die bepaling houdt evenwel geenszins de vereiste in voor de ambtenaar-geneesheer om op ieder aangehaald element afzonderlijk te antwoorden en te weerleggen.

Er dient te worden onderzocht of, bij het ontbreken van een adequate behandeling voor de ziekte waaraan de vreemdeling lijdt in zijn land van herkomst of verblijf, "het terugsturen van de vreemdeling" een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Er kan niet dienstig op absolute wijze worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot een reëel risico op een mensonterende behandeling. Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling.

Dienaangaande dient er nog aan te worden herinnerd dat de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd is inzake de beoordeling van het eerste lid van artikel 9ter vermelde risico, van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Die verhouding tussen het medisch dossier en het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt tevens uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd. Daarbij wordt verduidelijkt dat de procedure ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, die de bedoeling heeft een machtiging tot verblijf toe te kennen aan ernstig zieke vreemdelingen, gegrond is op een medisch advies in de eigenlijke zin van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoeker beperkt zich te poneren als zou de ambtenaar-geneesheer tot een heel andere conclusie zijn gekomen indien hij het dossier van verzoeker grondig had onderzocht, doch concretiseert geenszins die kritiek.

Hij beperkt zich tot een theoretisch betoog, waarbij hij onterecht meent dat de ambtenaar-geneesheer, zonder oog te hebben voor zijn medisch dossier, zou hebben besloten dat de beschreven aandoening, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Uit het aan de hand van de concrete elementen van het medisch dossier onderbouwd advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat hij een onderzoek deed naar de risico's die zouden bestaan bij een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf. De ambtenaar-geneesheer beoordeelt eerst of het medisch dossier toestaat om de in de standaard medisch getuigschriften geformuleerde diagnoses en symptomen te weerhouden, waarna hij de gevolgde en noodzakelijke behandeling beoordeelt en concludeert dat verzoeker reeds behandeld werd voor de aandoening en hij het algemeen goed stelt.

Verzoekende partij betwist de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer geenszins, maar voert een louter algemeen betoog zonder dat betoog te relateren aan de door de ambtenaar-geneesheer geformuleerde medische motieven.

Daar waar hij nog betoogt medicatie te moeten innemen, een levenslange behandeling nodig te hebben en regelmatig opgevolgd te moeten worden, gaat hij voorbij aan het advies van de ambtenaar-geneesheer die aangeeft dat de aandoening momenteel, met of zonder behandeling, geen gevaar meer inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker. Bovendien wordt nergens gesteld dat er onvoldoende informatie voorhanden zou zijn om de graad van ernst van de aandoening van verzoeker te bepalen, zodat verzoekers betoog dienaangaande niet dienstig is.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien duidelijk dat de arts-adviseur, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoeker ingediende medische attesten een advies opstellen. De Raad mag geen inhoudelijk, medisch oordeel vellen over het advies van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer deze ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hij of zij een advies kan opstellen op basis van de ingeleverde medische attesten, betekent dit dat de ambtenaar-geneesheer in casu met voldoende zekerheid heeft kunnen vaststellen dat het ziektebeeld van verzoeker niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals beschreven in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. (RvV 17 december 2012, nr. 93.696)

Bovendien werden verzoeker en zijn raadsman bij schrijven van 3 juli 2015 uitgenodigd een recent verslag endocrinologie met vermelding van de evolutie en de precieze aard van de lopende medische behandeling voor te leggen, alsook andere relevante medische verslagen, teneinde hem toe te laten een zo objectief en volledig mogelijk advies te verstekken. Verzoekers betoog als zou het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn en als zou het medisch dossier niet op grondige wijze zijn geanalyseerd, strijdt met de gegevens die uit het administratief dossier blijken.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer kenden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening hebben gehouden, noch dat zij die niet correct hebben beoordeeld. Verzoeker toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

Daar waar verzoeker nog een schending van artikel 8 EVRM aanvoert dient vooreerst te worden benadrukt dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Verzoeker werd niet bevolen om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten het gegeven dat artikel 8 EVRM geen motiveringsplicht inhoudt, dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend teneinde een verblijfsrecht te bekomen op grond van zijn medische situatie en geen aanvraag heeft ingediend met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote. Overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bepaling waarop verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beroepen, werd terecht slechts uitspraak gedaan over de vraag of er sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1 van voormelde artikel. Verzoekers betoog als zou het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden zijn faalt derhalve in rechte.

Artikel 8 EVRM kan bovendien niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de

verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister, c.q. de staatssecretaris, is aangesteld en dat (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, de aanvraag ongegrond verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het gegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door de verzoeker op 7 mei 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van de voornoemde bepaling ongegrond omdat het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kon worden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwijst hierbij naar het advies van de arts-adviseur van 8 oktober 2015 en concludeert dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of dat de verzoeker *“lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*.

In het advies van de arts-adviseur van 8 oktober 2015, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt (onder meer) het volgende gesteld:

“(…)

Betrokkene onderging een totale thyroidectomie in februari 2015, waarna hij in goede algemene toestand het ziekenhuis kon verlaten. Hij stelt het algemeen goed op de controleraadpleging van 24/07/2015.

Uit dit medisch dossier blijkt dat de in de medische attesten beschreven aandoening momenteel, met of zonder behandeling, geen gevaar meer inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier op geen enkele wijze een kritieke gezondheidstoestand en evenmin een levensbedreigend stadium van ziekte. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(…)”

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan de verzoeker werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de arts-adviseur een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de ongegrondheid van de verblijfsaanvraag.

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij behandeld dient te worden met verschillende soorten medicijnen en dat nagelaten werd om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Israël te onderzoeken, terwijl *“(z)elfs indien de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zouden zijn, (...) verwerende partij (dient) te onderzoeken of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Israël”*.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de

zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds een verblijfsmachtiging dient te worden gegeven aan een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds dient een verblijfsmachtiging te worden gegeven aan de vreemdeling wanneer er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 2006, die artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34*), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet genoemde risico beschikt de ambtenaar-geneesheer over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft, kan de Raad deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan op welke gronden de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het advies van de arts-adviseur van 8 oktober 2015 blijkt dat de arts-adviseur vooreerst oordeelt dat de in de voorgelegde medische attesten beschreven aandoening momenteel, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van de verzoeker. De arts-adviseur stelt vast dat de verzoeker in februari 2015 een totale thyroïdectomie onderging, waarna hij in algemene goede toestand het ziekenhuis kon verlaten en hij het algemeen goed stelde op de controleraadpleging van 24 juli 2015. Hij oordeelt tevens dat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een levensbedreigend stadium van ziekte. De arts-adviseur stelt verder vast dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht en dat de aandoening geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Vervolgens concludeert de arts-adviseur dat *“(d)erhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft”*.

Uit een nauwgezette lezing van het medisch advies van de arts-adviseur van 8 oktober 2015 volgt dat een concreet en inhoudelijk onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. In het medisch advies kan evenwel niet worden gelezen dat er een afzonderlijk en inhoudelijk onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de aandoening van de verzoeker, in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Immers, hoewel de arts-adviseur zich uitspreekt over de twee hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt evenwel dat hij – in het bijzonder door het gebruik van het woord “*derhalve*” – de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig verbindt aan de vraag of er een gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit, zodat hij het niet nodig achtte om een afzonderlijk en inhoudelijk onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de

voor de verzoeker benodigde medische zorgen in het land van herkomst. Een ruimer onderzoek blijkt geenszins uit de bewoordingen van het advies. Deze handelwijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

De verwerende partij werpt in de nota op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen absolute vereiste inhoudt om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te zoeken en benadrukt dat een afwezigheid van behandelingsmogelijkheden nog moet leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling, wat volgens haar *in casu* niet het geval is nu de verzoeker reeds werd behandeld en zijn schildklier werd verwijderd. Evenwel wijst de verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij nog verschillende medicijnen neemt, wat steun vindt in het administratief dossier, meer bepaald in het bij de machtigingsaanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift van 7 april 2015 waarin de medicamenteuze behandeling wordt weergegeven en tevens vermeld wordt dat de voorziene duur van deze behandeling onbepaald is.

In het advies van de arts-adviseur van 8 oktober 2015 worden – naast een verwijzing naar het medisch dossier en het gegeven dat de schildklier volledig werd verwijderd – geen andere feitelijke elementen aangereikt voor het oordeel van de arts-adviseur dat er “*derhalve*” geen risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst. In zoverre het woord “*derhalve*” slaat op wat voorafgaat in het medisch advies, kan in die motieven enkel worden gelezen dat de aandoening van de verzoeker, met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, doch kan uit deze motieven niet worden afgeleid dat de aandoening van de verzoeker geen zekere graad van ernst vertoont en slechts een banale aandoening betreft. Er is geen indicatie dat de aandoening van de verzoeker niet een zekere vorm van ernst in zich zou dragen. Bijgevolg maakt de arts-adviseur, gelet op het feit dat uit het standaard medisch getuigschrift van 7 april 2015 blijkt dat de verzoeker voor onbepaalde duur medicatie dient te nemen, niet duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet wordt gevoerd.

Gelet op het gegeven dat uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de verzoeker voor onbepaalde duur medicatie dient te nemen, kon de arts-adviseur dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen inzake de ernst van de aandoening, oordelen dat er *in casu* geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Deze handelwijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

Nu vaststaat dat het advies van de arts-adviseur van 8 oktober 2015 behept is met een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt te worden vernietigd.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Nu de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (*cf.* RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN